

Од свих верних нечиталаца Данаса најдражи нам је председник Вучић, највернији нечиталац Данаса, који, јелте, не пропушта прилику да истакне како Данас не чита, али зато све зна шта у њему пише.

Што нам указује да председник Вучић, генерални секретар Фан клуба нечиталаца Данаса, наше новине чита негде у потаји, да га не ухвате, јер је познато да се од јавног читања Данаса суши кичма и расту длане на длановима.

Има код нас ипак једна добра ствар – сви текстови у Данасу су потписани, наши новинари се представљају пуним именом и презименом када неког позову, што, нећете веровати, није случај са колегама из хрпе опскурних „вучићевских“ таблоида.

На пример, стрипација који црта стрип у Информеру већ годинама се не потписује зато што не постоји човек на свету, сем Јадног Д. Вучићевића, који ће се једног дана поносити минулим радом током „златног доба“. Па ни тај талентовани стрипација није луд да једног дана стави у биографију: „Објављивао у Информеру“, ко што ни Јадан Д. Вучићевић у својој богатој биографији нема податак да је као уредник магазина Излаз, деведесетих, буквално копао по контејнеру Вука и Данице Драшковић, поносећи се јавно што је у кеси за ђубре фамилије лидера СПО пронашао неискоришћен уложак са крилцима. Мада је права штета што свој ђубретарски таленат није развијао, данас би био власник депоније у Винчи, а овако је власник само једног малог ђубришта на Теразијама, где се налази такозвана редакција такозваног Информера, „независног политичког дневника“ за једнократну употребу.

Колеге из режимских таблоида знају да је то што тренутно раде за једнократну употребу, с тим што се једнократност малко одужила, па ми се пре неки дан десило први пут у новијој историји да ми изјаву за новине тражи – безимени незнани новинар, најновија атракција „златног доба“.

СМС преписка је дословно текла овако:

Н.Н. ЛИЦЕ: Поштовани, молимо вас да нам за Ало кажете у ком својству пишете колумне за општински информатор општине Стари град? Колико вас грађани Старог града плаћају за то? Хвала

ЈА: А ви сте?

Н.Н. ЛИЦЕ: Новинар АЛО.

ЈА: Који се зове...

Н.Н. ЛИЦЕ: Схватам да не желите да одговорите на наша питања. Хвала.

ЈА: Па морате прво да се представите. Дакле, кад се представите – добијате одговор.

Од тада безимено незнано Н.Н. лице није више било заинтересовано за мој одговор, само из једног јединог разлога који се учи на часовима како лепог понашања, тако и журналистике – мораш прво да се представиш цењеним именом & презименом.

Мада потпуно схватам анонимног колегу/колегиницу – ни ја се не бих представљао да сам на њиховом месту, ко је луд да каже – „овде Симонида Пухало, новинарка Ало“, или „овде Соломон Бичакчић, новинар Ало“, када је познато да се од читања Алоа суши кичма и расту длаке на длановима, много горе него уколико конзумирате Данас. Али ми се бар не стидимо да кажемо ко смо, где смо, шта сањамо и шта нам се догађа.

Тако су читаоци Алоа остали ускраћени за одговор – за колико сам оштетио буџет општине Стари град нелегално пишући колумне за општински информатор који излази бар трипут годишње и дели се бесплатно. Мада би се изненадили одговором само да је новинар скупио петљу и прихватио мој ултиматум да се представи именом и презименом.

Овако, остаће само овај Споменик незнаном новинару. Или још боље Споменик незнаном сому (СНС), који учи новинаре Алоа како да комуницирају са саговорницима.

(Данас)